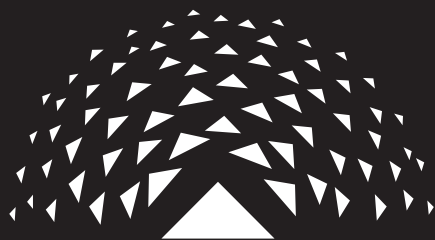


KKI

4:1



Mire számíthat
a világgazdaság 2020-ban?

KKI 4:1

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszaki kiadványa

Kiadó:

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2020

Szerkesztő:

Goreczky Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Blahó Levente – Raiffeisen Bank
Goreczky Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet
Kacsirek László – Budapesti Corvinus Egyetem
Kutasi Gábor – Nemzeti Közszolgálati Egyetem

Szöveggondozás és tördelés:

Tevelyné Kulcsár Andrea

Fotó:

Pixabay

<https://pixabay.com/illustrations/business-global-economy-trade-1676138/>

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerző magánvéleményét tükrözik, és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának.

A sorozatban eddig megjelent kiadványok

2020/03. [Milyen hatással lesz a lengyel parlamenti választások eredménye a külpolitikára?](#)

2020/02. [Hogyan készülnek a nagyhatalmak a mesterséges intelligencia \(MI\) növekvő szerepére?](#)

2020/01. [Elnökválasztás Kazahsztánban – mi várható Nazarbajev után?](#)

2019/20. [Hogyan zajlottak a romániai politikai változások 2019 őszén, és mi várható ezek után a bukaresti külpolitikában?](#)

2019/19. [What to Expect from the Czech Presidency of the Visegrad Group 2019/2020?](#)

Régebbi számaink elérhetőek a [KKI honlapján](#).

A *Külügyi és Külgazdasági Intézet 4:1 című sorozatában négy kutató válaszol röviden ugyanarra – a nemzetközi politikát és gazdaságot érintő – kérdésre. Célunk a magyarországi tudományos viták elindítása és a szakértők közötti párbeszéd elősegítése. E számunkban a következő kérdésre kerestük a választ: „Mire számíthat a világgazdaság 2020-ban?”*

BLAHÓ LEVENTE

Ahhoz, hogy megalapozott jóslatot készítsünk 2020-ra vonatkozóan, érdemes visszaemlékezni az egy évvel korábbi gazdasági környezetre. Az adatok akkor még kedvező képet festettek, de az optimizmus már az amerikai jegybank 2018. őszi – az év során már a harmadik – kamatemelésével megtört. A negatív hangulat a decemberi újabb kamatemeléssel tetőzött. Akkor került újra a középpontba a recesszió valószínűsége, először az Amerikai Egyesült Államokban, majd ez a félelem a teljes fejlett gazdasági világot megfertőzte. Talán még sosem látott pálfordulást kellett végrehajtania az amerikai jegybanknak ahhoz, hogy megakadályozza a pesszimista várakozások további terjedését, aminek már reálgazdasági hatása is lett volna. A 2018-as négy kamatemelést tavaly három kamatcsökkentésnek kellett követnie. Ugyanúgy, ahogy a recessziós félelem, ez a kamatcsökkentési hajlandóság is gyorsan körbejárta a világot. A legnagyobb jegybankok – az Egyesült Államoké, az Európai Unióé, Kínáé, Indiáé, Brazíliaé, Oroszorszáé – számos kisebb (főként feltörekvő) ország központi bankjával egy időben vágta vissza az alapkamatot. Ez óriási löketet adott az amúgy sem lankadó világgazdaságnak.

Mindez 2019 zenéje volt. Ám most nagy valószínűséggel kijelenthetjük, hogy idén már nem kerül sor ilyen mértékű monetáris lazításra. A 2008-as világgazdasági pénzügyi válság egyik következménye az alacsony inflációs környezet volt, amely lehetővé tette a jelentős mértékű likviditásbővítést. Míg a válság előtt a jegybankok az infláció leszorításán, addig az elmúlt évtizedben többnyire ennek fordítottján fáradoztak. Ez a nagyfokú likviditásbőség kedvező munkakörnyezetet biztosít a vállalatok számára, amit azok az olcsó finanszírozáson keresztül felvásárlásokra vagy organikus termelésbővítésre használnak fel. A fokozottabb munkaerő-kereslet a béremelkedésben is tükröződik, még ha nem is olyan mértékben, mint a válság előtt. A szerény bérfeljesztés nem tűnik olyan nagy problémának manapság, hiszen viszonylag alacsony a fejlett piacok lakosságának az eladósodottsága, amihez mérsékelt inflációs környezet is társul. Az egész világra kiterjedő piaci verseny révén pedig néhány fogyasztási cikknél már deflációs hatások érvényesülnek.

Mindez oda vezet, hogy a fogyasztó teszi, amit tennie kell, azaz fogyaszt, ezáltal biztosítva a gazdasági növekedést. Világszerte azt látjuk, hogy a GDP egyre nagyobb részét a lakossági fogyasztás teszi ki. Szükség is van erre a pozitív hozzáállásra, hiszen a Donald Trump által kezdeményezett kereskedelmi háború jelentős bizonytalanságot vitt a – főleg a fogyasztóktól messzebb működő feldolgozóipari – vállalati tevékenységek tervezhetőségébe. A 2020. eleji amerikai–kínai kereskedelmi



megállapodás kissé enyhít ezen a kiszámíthatatlanságon, amelyet tovább tompít a brexit véglegesítése, de számos kulcsfontosságú részlet még nem ismert. Így vállalati szempontból az év első fele várhatóan jelentős hasonlóságot fog mutatni 2019 második felével. A sikeres kereskedelmi megállapodás és a bizonytalanságok csökkenése következtében esély mutatkozik arra, hogy az év második felében a vállalatok még pozitívabban járuljanak hozzá a GDP bővítéséhez.

Ezért sehol sem számítható gazdasági recesszió 2020-ban. A visszaeséshez a német gazdaság került a legközelebb, még az elmúlt év végén, de a lakossági fogyasztás végül ellensúlyozni tudta a tovább hanyatló ipari termelés negatív hatásait. Az Európai Unió egészében így folytatódhat a lassan megszokottá váló (de a potenciális szintjétől elmaradó) emelkedő trendje. Az Egyesült Államok – ahol a hozamgörbe negatívba fordulása ómenként jelent meg a nyáron – lassabb ütemben ugyan, de gazdasági növekedés mellett készülhet az elnökválasztásra. Kínában is a gazdasági bővülés további lassulása a fő irányvonal, ami nem okoz meglepetést, hiszen az az exportorientált feldolgozóiparra épülő gazdaságból a szolgáltatóiparra támaszkodó, fogyasztóközpontúvá történő átalakulási folyamat természetes velejárója. Japánban lassan elfogynak a monetáris politikai eszközök lehetőségei, holott az ország az inflációs céltól továbbra is nagyon messze van még. Szerencsére a lakossági fogyasztás ereje ott is megmutatkozik, és fenntarthatja a gazdaság növekedését. Mindemellett, a fejlett piacok további, az exporttevékenységük révén történő fejlődésének a feltörekvő országok is a haszonélvezői lehetnek.

Összességében: ha visszafogottabb ütemben is, de tovább bővülő világgazdaságra számíthatunk 2020-ban, amelyben a lakossági fogyasztás lesz a mérleg nyelve. Amíg a fogyasztó optimizmusát meg nem törí valami, addig szinte egyedülként is képes biztosítani a gazdasági növekedést, de erre várhatóan nem lesz szükség, hiszen idén már erősödhet a vállalati hozzájárulás mértéke is.

GORECZKY PÉTER

Tavaly ilyenkor a világgazdaság egy kifejezetten turbulens év elé nézett, de úgy tűnik, nagyobb törés nélkül sikerült megúsznia ezt az időszakot. Talán ennek is köszönhető, hogy a Nemzetközi Valutalap és a Világbank elemzői [némileg optimistábban látják a közeljövőt](#), és világszinten gyorsuló növekedést jósolnak a 2020-as évre. Érdemes ugyanakkor felidézni, hogy melyek voltak azok a bizonytalansági tényezők, amelyekről leginkább lehetett tartani 2019 elején, és mi a helyzet a potenciális viharfelhőkkel jelenleg, 2020 januárjában.

Akárcsak tavaly, idén is a lista elejére kíváncsozik az USA és Kína közt zajló kereskedelmi háború. A két gazdasági szuperhatalom 2020. január 15-én egyfajta elsőkörös megállapodást írt alá a vámháború rendezéséről, illetve a további eskaláció megakadályozásáról. Ugyanakkor a Trump által „történelmi kereskedelmi egyezménynek” nevezett dokumentum nem törölte el az elmúlt időszakban kölcsönösen bevezetett pótvámokat. (Sőt, az elemzők egy része arra számít, hogy a

vámok magas szintje befagy, és az válik „normálissá”). Emellett az amerikai–kínai szembenállásban bármikor nyílhatnak újabb frontok, miközben mindkét gazdaság igyekszik csökkenteni a másiktól való függését. A világgazdaság minden bizonnyal 2020-ban is érezni fogja a két ország közti stratégiai szintű érdekellentét negatív hatásait. Ráadásul arra is van esély, hogy az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti kereskedelem terén is növekszik a feszültség. Bár az amerikai–kínaihoz hasonló léptékű vámháború nem valószínű, az Európából származó autóiipari importra esetlegesen bevezetendő amerikai vámok érzékenyen érintenék az amúgy sem a legjobb évét záró német gazdaságot.

Kína gazdasága a kereskedelmi háborútól függetlenül is lassuló ütemben növekszik. A 2020-as év kérdése, hogy a lassulás milyen mértékben folytatódik. Mivel Kína számos ponton kapcsolódik a világ vezető gazdaságaihoz, a bővülés drasztikusabb visszaesését sok országban megéreznék. Igaz ez azokra a régiókra is, amelyek a várakozások szerint 2020-ban a világgazdaság motorjai lesznek – például Délkelet-Ázsia országaira.

2019 kezdetén jelentős bizonytalansági tényezőként kellett megemlíteni a brexitet. Mára a helyzet annyiban javult, hogy az Európai Unió formális elhagyására az Egyesült Királyság által kitűzött január végi dátum tartása biztosnak tűnik. Ezzel egy fontos kérdés eldőlt, ám a következő 11 hónap nem kecsegtet sok jóval. Az év végéig kellene ugyanis az EU és a britek tárgyalóinak szabadkereskedelmi megállapodásra jutniuk, ami az Unió képviselői szerint gyakorlatilag lehetetlen feladat. A jövővel kapcsolatban tehát továbbra is sok a kérdőjel, ami köztudottan nem kedvez a vállalati beruházásoknak. Mindez elsősorban az Európán kívülről érkező külföldi közvetlen tőkeberuházások terén válhat érezhetővé.

A világgazdaság ideai helyzete kapcsán egyre többen figyelmeztetnek arra a kockázatra, amit a globális adósságállomány jelent. 2018-ban ugyanis az értéke a világ GDP-jének a 230 százalékára emelkedett, és tavaly minden valószínűség szerint tovább növekedett. E trend fenntarthatóságáról megoszlanak a vélemények, ám tény, hogy a legnagyobb gazdaságok vállalati szektorának az eladósodottsága az egész világgazdaságot sebezhetőbbé teszi.

A geopolitikai jellegű kockázatokat minden évben ki lehet emelni mint olyan tényezőt, amely a világgazdaságra is nagy hatással lehet. E téren 2020 elején az alaphangot az USA és Irán közti feszültség adta meg, márpedig minden, a Perzsa-öblöt érintő komolyabb konfliktus hatással van az olaj világpiaci árára, amelynek emelkedése szintén fékezheti a világgazdaság növekedését.

Érdekes lesz figyelemmel kísérni idén is az Ipar 4.0 néven ismert folyamatok kibontakozását, amelyek gyökeresen változtatják meg a termelést, átalakítva a globális és regionális értékláncokat. A változáshoz történő alkalmazkodás 2020-ban is a kormányok egyik kulcsfeladata lesz. Az autóiipar sem számíthat könnyű évre: folytatódik az iparágban zajló technológiai forradalom, ami az eladások további csökkenésével párosulva az utóbbi évtizedek legnagyobb kihívása elé állítja a cégeket.



KACSIREK LÁSZLÓ

A 2020-as év egyrészt izgalmasnak, másrészt viszonylag nyugodtnak ígérkezik. Bár korábban számos elemző úgy gondolta, idén mutatkoznak majd a soron következő válság első határozott jelei, a globális növekedési kilátások kedvezőbbek, mint a 2019-esek voltak. Többek között azonban mára a Nemzetközi Valutalap (IMF), a Világbank és a Morgan Stanley szakértői is a 2019. évinél magasabb növekedést prognosztizálnak 2020-ra. Az [IMF elemzése szerint](#) a világgazdaság tavaly 3,0 százalékkal nőtt, és idén ennél magasabb, 3,4 százalékos növekedés várható. A [Világbank 2020. január elején megjelent globális gazdasági előrejelzése](#) ennél enyhébb, 2,4 százalékos bővülést becsült 2019-re, és egy lehetnyivel magasabbat, 2,5 százalékos növekedést 2020-ra. A [Morgan Stanley](#) 3,2 százalékos prognózisa a kettő közé esik. Érdekesekek azonban a magasabb növekedés mögött meghúzódó tényezők.

Az amerikai gazdaság – a kereskedelmi háború ellenére – stabil növekedést mutatott 2018-ban és 2019-ben; a fejlett országok közül a legmagasabbat. Ez a fogyasztás növekedésére, az a mögött meghúzódó bérnövekedésre és fogyasztói optimizmusra, illetve Trump elnök jelentős adócsökkentésére vezethető vissza. A bővülés folytatódik 2020-ban is, azonban az elemzők a tavalyi 3 százalékos körüli értékhez képest enyhébb, nagyjából 2 százalékos növekedést várnak 2020-ra.

A világ többi vezető gazdaságának a növekedése is lassulni fog, s többnyire a [2 százalékos sem éri el](#). Ennek egyik oka a feldolgozóipari termelésnek a külső (főleg a kínai) keresletcsökkenés hatására történő mérséklődése. A helyzetet rontják a kereskedelmi háború okozta bizonytalanságok, félelmek, a nemzetközi kereskedelmi rendbe és jogbiztonságba vetett hit megingása, valamint a beruházásokkal kapcsolatos aggodalmak. Ez különösen a világgazdaságba erősen integrálódott német és japán vállalatokat érinti kedvezőtlenül. Németország gazdasági növekedése alig éri majd el a 0,5 százalékos, a japáné pedig még kisebb lesz. A német gazdaság szerény növekedése a magyar gazdaságban is erősen érződni fog.

2020-ban várhatóan tovább csökken a kínai gazdaság növekedése, s így az a reformokat követő időszak eddigi legalacsonyabb, alig [6 százalékos](#) lesz. A kínai gazdasági bővülésben egyre nagyobb szerepet kap idén is a belső fogyasztás. [Várhatóan folytatódik](#) az ellátási láncok függetlenítése a világgazdaság más szereplőitől, illetve az amerikai gazdaságtól való függetlenedés – a beruházásokban, értékláncokban, adatáramlásban, technológiai vásárlásokban és másokban. Hasonlóképpen várható lesz a Kínában működő nemzetközi vállalatok kitelepülésének folyamata, azaz egyes tevékenységek visszatelepítése a fejlett országba (*reshoring*) vagy annak közelébe (*nearshoring*), illetve áttelepítése alacsonyabb költségű országokba, például Vietnamba. A kínai gazdaságra és politikára egyre jellemzőbbé válik a fejlett gazdaságként történő viselkedés.

A világgazdaság dinamikáját több, elsősorban afrikai és ázsiai feltörekvő és fejlődő ország adja idén, amelyek [az elmúlt években 5–7 százalékos növekedést mutattak](#). Afrikában évek óta töretlenül nő például Ghána, Etiópia, Kenya és Uganda

gazdasága; Kelet-Ázsiában több nagy lélekszámú ország (pl. Vietnam, Kambodzsa, Indonézia, Banglades) is gyorsan fog bővülni. A nagy gazdaságok közül India várhatóan szintén folytatja a lendületes növekedését: a legtöbb elemző kicsivel 7 százalék alatti bővülést prognosztizál. Ezek az államok összességükben kompenzálják Kína lassuló és a fejlett országok szerény növekedési ütemét.

Az USA és Kína közötti kereskedelmi háborúban várhatóan enyhülés következik be, ami mindkét félnek érdeke: Kína időt akar nyerni, Trump elnök pedig szavazatokat. A [január 15-én aláírt „első ütem” \(first phase\)](#) részeként az Egyesült Államok csökkenti a vámok egy részét, és nem vezet be újakat. [Kína vállalja](#), hogy több mezőgazdasági terméket importál az USA-ból, nagyobb védelmet biztosít az amerikai szellemi tulajdonnak, csökkent vagy eltöröl számos, az amerikai pénzügyi szolgáltatások exportja előtt álló akadályt, és a 2017. évi értékhez képest 200 milliárd dollárral növeli számos termék és szolgáltatás importját. A kényes kérdésekre azonban nem terjed ki a megállapodás. Az amerikai elnök ígéretet tett arra, hogy még idén aláírják a második egyezményt (*second phase*), ami tovább csökkenti az egymás közötti kereskedelmi akadályokat és feszültségeket. A megállapodás azonban nem fogja lényegesen enyhíteni sem a kereskedelmi háborút, sem pedig annak az amerikai–kínai, illetve a világgazdaság egészére gyakorolt kedvezőtlen hatásait. Az egyezmény által érintett árucseré értéke ugyanis csak a töredéke mind a kétoldalú, mind a világkereskedelemnek. Az aláírása a kereskedelmi háború két fő romboló hatásán, a nemzetközi kereskedelmi rend stabilitásába vetett hit megingásán és a bizonytalanságon nem változtat semmit.

Most már biztosra vehető, hogy az Egyesült Királyság január végén ki fog lépni az Európai Unióból. A piacokat azonban megnyugtatja, hogy a brit parlament támogatón szavazott, továbbá 2020-ban még gyakorlatilag érvényben maradnak az uniós szabályok, és a felek a következő 11 hónapban egyezsége jutnak a szabadkereskedelmi megállapodásról. Hogy ez mennyire reális, az kétséges – mindenesetre [Ursula von der Leyen európai bizottsági elnök kizártnak tartja](#), hogy ennyi idő alatt sikerül tető alá hozni és ratifikálni a megállapodást. Ha ennek az év utolsó harmadában valóban nyilvánvalóvá válik, fokozódhat a piacok és a nemzetközi vállalatok brexit miatti idegessége. Amennyiben még a kereskedelmi háború enyhülése is kérik, és az amerikai elnökválasztás eredményeként Donald Trump megkezdheti a második elnöki ciklusát, az év vége izgalomokkal telve vezet át 2021-be.

KUTASI GÁBOR

A pénzügyi alapok kezelői és a gazdasági előrejelzést készítő jellemzően a nagy kép kialakításával kezdik a várakozásaik ismertetését. Érdemes tehát abból kiindulni, hogy mi várható az USA-ban és az eurózónában. A Fed (az amerikai jegybank) [előrejelzése](#) szerint az Egyesült Államok képes lesz tartósan 2 százalék körüli ütemben növekedni a következő években. Az amerikai munkanélküliség stabilan 4 százalék alatt marad, és az infláció mértéke is a növekedést

támogatóan alacsonyan, 2 százalék körül alakulhat. Tegyük hozzá mindehhez, hogy az elnökválasztás évében az újrázni kívánó Donald Trump nem engedheti meg magának az ország gazdasági lassulását vagy visszaesését. Stabil, mérsékelt növekedés, egyenletesen magas foglalkoztatottság, mérsékelt infláció – ezért a Fed 2020-ban várhatóan nem változtat az irányadó kamat mértékén, így a tőzsdék tovább araszolhatnak felfelé. Az USA belső gazdasága tehát rendben lesz, onnan nem várható világrengető hatás 2020-ban.

Izgalmasabb viszont az, ami az Egyesült Államok külgazdasági kapcsolataiban történhet. A legtöbb nemzetközi alapkezelő az amerikai–kínai kereskedelmi háborút [nevezi](#) a legnagyobb világgazdasági kockázatnak. Erről a KKI is részletes [elemzést](#) közölt. Az új év elején azt [látjuk](#) ugyan, hogy Trump a kiegyezés irányába mozdult el – s ezzel azt kívánja igazolni a választási évben, hogy ő uralja a folyamatot –, de korántsem szabad elvetni azt a lehetőséget, hogy amennyiben a politikai érdeke a Kínával szembeni kemény fellépést kívánja meg, a tárgyalási folyamat újra ellenségeskedésbe fordulhat. Ez megrengethetné azoknak az európai és magyar terveknek a sikerességét, amelyek a kínai növekedésre, tőkekihelyezésre és fejlesztéspolitikára (Egy övezet, egy út [OBOR], illetve ma már inkább Övezet és Út Kezdeményezés [BRI], Ázsiai Infrastrukturális és Befektetési Bank [AIIB], keleti nyitás stb.) alapoznak. A konkrét folyamat és az elmúlt években általánosan feléledt amerikai protekcionizmus (a NAFTA módosítása, a TPP felmondása, a TTIP pihentetése stb.) a világgazdaság lassulását vetíti előre. Pontosabban úgy tűnik, mintha a világgazdasági növekedési lehetőségeket újraosztanák – az USA javára. Az amerikai és az európai érdekek ez esetben nem mindenben fedik egymást, ami pesszimizmust indokol a kereskedelmi háború kapcsán.

Az európai növekedés az Európai Bizottság [előrejelzése](#) szerint nem éri el az amerikai: 1,5 és 1,7 százalék között alakulhat, és az infláció is hasonló mértékű lehet. A visszahúzó hatás leginkább az eurózónában összpontosul. Az amerikai részvénytőzsdék emelkedésének folytatódása és az amerikai–kínai kereskedelmi vita (egyelőre bizonytalan) kimenetele, valamint az amerikai–iráni konfliktusnak a térséget destabilizáló hatása rövid távon az energiahordozók és az egyéb nyersanyagok árát is képes lesz felemelni az év során, ami Európa számára kedvezőtlen. Ugyanakkor mindez az EU-t továbblépésre kényszeríti a technológiai váltás, a zöldítés és a termelékenységjavulás megkezdett útján. Minimális optimizmusra adhat okot, hogy az Európai Bizottság 2020-ra magasabb német és francia növekedést vár, mint amilyen 2019-ben volt.

Nem lesz kedvező az EU számára a most már elkerülhetetlen brexit sem. A kérdés csupán az, hogy milyen gyorsasággal fordul a brit gazdaság fókuszja a Nemzetközösség és az észak-atlanti kapcsolatok irányába, illetve szétesik-e maga az Egyesült Királyság a skót és északír szándékoktól függően. Ha az utóbbi kiválási folyamatok beindulnak, az gazdasági szempontból is jelentős bizonytalanság- és kockázatnövekedést eredményez Európában. 2020 valószínűleg a tisztázás éve lesz ez ügyben, ezért kevésbé a direkt hatások, inkább a kétség lesz a meghatározó. Ugyanakkor az EU-tagországoknak is lehetőségük lesz újragondolni a Nagy-Britanniához fűződő gazdasági és diplomáciai viszonyukat.

Japántól mint fejlett és nagy gazdaságtól a növekedés szempontjából még az eurózónáénál is gyengébb teljesítmény várható. A japán gazdaság nagy kihívása, hogy a hatékonyságnövelés érdekében hogyan tudja átalakítani a vállalatirányítási modelljét, mit tud kezdeni a demográfiai válságával, és hogyan sikerül visszaállítania a hazai háztartásoknak a jövedelmi és fogyasztási kilátásokat illető derűlátását. Így Japán, akárcsak az eurózána, a nullaközeli és a negatív kamatok határán fog billegni 2020-ban is.

A 2019-es amerikai külgazdasági politika azt igazolta, hogy a felemelkedő gazdaságok elsősorban elszenvetői az amerikai gazdaságpolitikának, és kevésbé alakítói a világgazdaságnak, s ez így marad 2020-ban is. (Ez egyébként az EU-ról és Japánról is kijelenthető.) A BRICS-csoportban Kína és India trendszerű lassulása várható, immár a sokadik éve egyre mérsékeltebb növekedési mutatókkal. Kína talán épphogy eléri a 6 százalékot. A másik három meghatározó fejlődő ország (Brazília, Dél-Afrika és Oroszország) számára kedvezőbb lesz 2020, mint 2019 volt, de az esetükben 2 százalék alatti növekedési rátákról van szó, ami inkább lemaradást, mint felzárkózást eredményez. De még Indiának sem elegendő a 6,2 százalékos növekedési ütem ahhoz, hogy az ottani jövedelem az amerikaihoz közelítsen.

Érdemes megemlíteni a gazdasági teljesítményt befolyásoló hosszú távú trendeket is: a digitalizációt, a mesterséges intelligencia fejlődését, a karbonsemleges és a megújuló erőforrásokon alapuló technológiák terjedését, a demográfiai folyamatokat stb. Mivel azonban ezek inkább majd később fejtik ki a hatásukat, 2020-ban e tekintetben nem várható sokkhatászerű fordulat.

Úgy tűnik, hogy 2020 is az amerikai gazdaság előnyszerzésének az éve lesz. A GDP terén csupán Kína tudja majd megközelíteni. Az évek óta jóslt újabb világgazdasági visszaesés továbbra is várat magára, sőt a pénzpiacok újabb csúcsokra pozicionálják magukat. Az előrelátható kockázatok alapján a 2020-as év nem lesz sem az összeomlás, sem a kiugró növekedés éve.